

Mihai Octavian Vînturache

**O
SĂPTĂMÂNĂ
LA
PESCUIT**

București, 2025

Fotografiile și desene: *din arhiva autorului.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VÎNTURACHE, MIHAI OCTAVIAN

O săptămână la pescuit / Mihai Octavian Vînturache. -

București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-40-3

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.
Copyright © 2025

Editura Bifrost

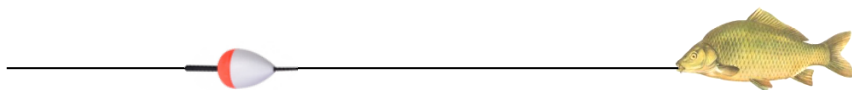
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

**O
SĂPTĂMÂNĂ
LA
PESCUIT**

PREFAȚĂ

Cartea lui Mihai Octavian Vînturache nu este doar o carte care adună și relatează întâmplări memorabile despre pescuit și lumea pescarilor. Nu mai știu dacă în ultima vreme pescarii și vânătorii au fost teme ale unor cărți în care primează mai mult sau mai puțin anecdoticul. Oricum în cazul lui Mihai Octavian Vînturache nu anecdoticul primează. El ni se dezvăluie ca fiind un povestitor adevărat. Cu un simț al narațiunii matur, cu intuiția fermă a curgerii faptelor și cu un stil pe alocuri plin de expresivitate, autorul își transgresează conținuturile, acestea devenind, cel puțin în două dintre cele șase povestiri ale volumului, și altceva decât niște simple povestiri pescărești.

În „Lunea cu crape”, de exemplu, lectura povestirii te duce, prin sugestia finalului ei, la nuvela lui Hemingway „Bătrânul și marea”. Sigur, ea poate nu exprimă, ca la Hemingway, sugestia unei dimensiuni existențiale în care simbolismul finalului exprimă totuși victoria omului confruntat cu un destin potrivnic, dar prin „bătălia” dintre

narator, bărbatul cu barbă și crapul uriaș, urmat de „eliberarea” crapului, anecdoticul este anulat și te gândești la locul omului și al altor viețuitoare în această lume. La fel, în „Expediția de miercuri”, pescuitul trece pe neobservate într-un plan secund, căci personajul, ca într-o povestire de Vasile Voiculescu (Pescarul Amin) se lasă furat de mirajul peștelui și al apei și, într-o lumină aureolată, își încheie viața acolo, pe baltă.

Conținutul povestirilor nu cuprinde o mare varietate de motive, motivul crapului uriaș fiind, se pare, liantul care unește volumul. Ceea ce le diferențiază sunt ipostazele pescuitului. În „Lecție cu clenii” doi adolescenți se duc să-și încerce norocul într-o zonă de graniță, zona Crișului. Pescari începători, ei vor fi martori unui fenomen rar și, hrănirea clenilor cu gândaci de Colorado care invadaseră un lan de porumb. Construită pe un fapt neobișnuit, povestirea dezvăluie în întregul ei calitățile de povestitor ale autorului prin realizarea unei atmosfere de fundal vie și ușor nostalgice. Detalii realiste contrapuntează și aici un narativ caracterizat prin simplitate, dar puternic evocator.

„O zi și o noapte de calatorie” e mai degrabă un reportaj decât o povestire cu pescari, dar cu o doză de savoare care ne fac complici la trăirea unui eveniment banal: o călătorie de la București în Deltă, având ca finalitate, desigur, pescuitul.

Scrisă cu vervă e și „Cărășelul ca purcelul”. Aici anecdoticul e mai prezent decât în alte povestiri din acest

volum, așa cum și preocuparea autorului pentru schițarea unor caractere sau contrapunctarea epicului cu inserții ale unor elemente exprimând prezența și frumusețea naturii sunt mai prezente.

Schițarea unor caractere continuă și în „Weekend la Baba Rada”, unde registrul narativ e finalizat prin introducerea unor subtitluri avertizoare, marcând o succesiune de portrete, introducându-se și alte motive precum cel al ospățului și al prieteniei, în vreme ce în „Carașii zburători” ultima povestire din volum, un discret și delicat omagiu adus femeii-soție se desfășoară pe motivul clasic al norocului începătorului în arta pescuitului.

Cartea lui Mihai Octavian Vînturache demonstrează cum o culegere de fapte „reale” poate dobânda frecvent virtuți estetice superioare.

Adrian Costache,

scriitor,

membru al Uninunii Scriitorilor din România

Un fel de
CUVÂNT ÎNAINTE

Ați luat această carte în mână...
Aveți obligația de a o citi din scoarță în scoarță,
sub greu legământ dacă nu o faceți! ¹

Această carte s-a scris singură. Și din păcate a avut nevoie de mult timp pentru asta. Câteva povestiri au mai mult de douăzeci de ani de când s-au născut și e posibil ca unii din pescarii împătimiți și nu foarte tineri să se fi întâlnit cu ele în mediul online. Cititorii mai atenți, probabil le vor identifica pe parcursul lecturii. Dar dincolo de zămisirea greoaie, voi preciza că toate povestirile cu care vă veți întâlni sunt reale. Unele sunt prezentate în mod evident ca niște amintiri, la persoana întâi, în timp ce altele au suferit un proces de naratizare transformându-se într-o prezentare

---

¹ Desigur, nimeni nu vă poate obliga să citiți și acest cuvânt înainte.

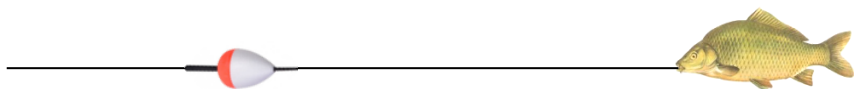
de la distanță, din afara grupului de participanți. Dar toate au fost evenimente reale. Nu au la bază un eveniment real ci sunt, ele însele, descrierea unor evenimente la care am fost părtaș.

Aveam o datorie morală, sufletească, față de părinții și sora mea care, toți trei, și-au petrecut viața învățând copiii despre limba și literatura română. Și am descoperit că această sintagmă nu este gratuită, revenindu-ne fiecăruia datoria de a păstra cât mai curată această limbă și, atunci când este posibil, să-i îmbogățim tezaurul de literatură. Chiar dacă aportul meu este în categoria celor modeste, sper ca, acolo unde sunt ei acum, să-l vadă și să-i dea binecuvântarea.

Dar chiar și așa, ar fi fost posibil ca publicarea acestei cărți să mai aștepte mult dacă nu era insistența bunului meu prieten Andi Dumitrache care, chiar dacă este paralel cu pescuitul, a depus eforturi intense pentru a mă convinge să-i dau viață. Îi mulțumesc pe această cale, cu recunoștință.

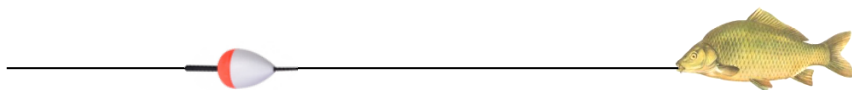
Iar pentru că a trecut atâta timp de la prima povestire scrisă și pentru că nici eu nu mai sunt tânăr, parte dintre eroii povestirilor pescuiesc acum pe alte tărâmuri. Le dedic, cu drag și recunoștință, aceste rânduri, chiar dacă știu că ei mă însoțesc mereu pe malurile apelor.

Last but not least, trebuie să-i menționez aici pe colegii mei din Asociația Pescar Club 21 (APC 21) alături de care pasiunea mea a cunoscut alte dimensiuni și vreau să le mulțumesc pentru tot ce mi-au oferit.

Îți doresc, cititorule, lectură plăcută, iar dacă ești între cei loviți de patima pescuitului, să ai parte de fire întinse și zbuciumate.

LUNEA CU CRAPI

Să-i spunem „bărbosul”. Nu numai pentru că avea o barbă neagră, ușor înspicată și frumos rotunjită ci mai ales pentru faptul că n-a reușit niciodată să-i cunoască adevăratul nume. Figura lui ieșea ușor în evidență dintre toate persoanele aflate, la acea oră matinală, în autobuzul care îi ducea, scârțâind din toate încheieturile, spre locul marilor delicii, așteptate și visate atâta vreme. Statura sa impunătoare, ocupând un scaun și jumătate îți atrăgea inevitabil privirile și te făcea să te gândești că n-ar fi plăcut să ajungi la o confruntare cu el. Îl găsisese aranjat deja în autobuz în momentul când urcase, îmbrâncit din toate părțile, împuns de sculele aruncate peste capul său și lovit de mulțimea de scaunele prinse de rucsacii verzi, decolorați de soarele atâtor ani de serviciu.

La cursa aceea de dimineață aproape toți călătorii erau undițari necăjiți, legați de transportul în comun și care faceau eforturi deosebite să nu rateze autobuzul. Erau și așa destul de mulți pescari, posesori de mașini care se așezau pe

baltă de seara sau plecau la drum în miez de noapte, alegându-și locurile cele mai bune, așa încât, să ratezi prima cursă însemna că poți să te întorci liniștit acasă. Această mașină era singura care îți mai putea asigura ceva succese. Știau asta și șoferii care își rotunjeau binișor veniturile, pe seama pescarilor, într-un mod neoficial dar reciproc avantajos. Toate cele trei curse zilnice, aveau de fapt scopul de a asigura transportul navetiștilor din sudul Bucureștiului către locurile de muncă din capitală și evident, înapoi spre casă. Prin urmare, mașina venea plină din autogară și pînă la ieșirea din oraș mai oprea în două stații așa încât, din primăvară pînă toamna târziu, se circula într-o înghesuială de nedescris.

Te surprinzi înconjurat în toate părțile de scule de pescuit și figuri încruntate care te fixează interogator, încercând să afle dacă nu cumva tu, mai tînăr și mai iute de picior, ai de gând să te așezi tocmai pe locul pentru care se pregătiseră ei atâtea zile. Oamenii vorbesc în șoaptă, mulți dintre ei se cunosc pentru că fac acest drum împreună de ani mulți. Își povestesc ultimele aventuri sau modificările intervenite pe bălțile dinspre sudul orașului. În condițiile în care sunt legate de tren sau autobuze aceste bălți sunt foarte accesibile dar și destul de bine întreținute. Din fericire călătoria nu durează mult. Balta este la câțiva kilometri de oraș așa încât chinul de a sta într-un picior, aruncat de colo – colo la fiecare viraj sau groapă, trece repede. Nici căldură nu este încă la ora asta așa că situația este suportabilă. Ehei,

altfel va fi la întoarcere dar până atunci mai este atâta timp că nu are rost să ne gândim acum.

Autobuzul oprește în scrâșnet de frâne și nori de praf la marginea satului. Puhoiul de pescari se revarsă grăbit pe uși uitând de neajunsurile călătoriei și animat de promisiunile acestei frumoase zile. Fiecare dintre ei se grăbește, atât cât îi permit puterile, animat de frica de a nu pierde ceasurile bune ale dimineții, deja destul de înaintate. Din șosea șarpele pescăresc se abate spre stânga coborând spre bălțile din apropiere drumului. Tânărul, singurul recalcitrant, ține drumul drept pe șosea. Spre surprinderea sa nimeni nu merge în aceeași direcție și deja simte o mică simfonie răsunându-i în urechi. „Voi fi singur! Singur pe toată balta!” E luni și la balta spre care merge pescuitul este interzis. Lacul este administrat de MApN și prin programul stabilit de ei luna nu este deschis pescuitului. Probabil peștele are și el dreptul la puțină perioadă de refacere după nebunia de la sfârșit de săptămână. Credeți că este o idee chiar așa de rea? Eu nu cred. Dar suntem români, ce naiba! Hai la pescuit luni! Justificare are. Fusesse de serviciu duminica și obligat să-și ia liber ziua următoare. Cinstit, chiar fusesse de serviciu! Iar dacă era obligat să recupereze luni i se pare foarte firesc să aibă dreptul să-și satisfacă pasiunea în ziua lui liberă. Și atunci nu poate crede că, dacă vine controlul pe baltă, nu o să-l înțeleagă. Controlorul trebuie să fie și el om iar pentru asta era pregătit. La o excepție putem închide ochii. Așa că, riscul fiind asumat,

iată-l mărșăluind de-a lungul șoselei. De la marginea satului până pe balta vizată de el sunt vreo doi kilometri prin câmp. Probabil și acesta este un motiv pentru care acum este singur pe drum. Sau cel puțin așa credea.

– Domnule! Domnule, așteaptă-mă și pe mine, să nu mergem singuri! striga bărbosul încercând să iuțească pasul.

Masivitatea lui îl facuse să coboare ultimul din autobuz și din acest motiv tânărul nu observase că, la fel ca el, se desprinsese din șirul de pescari îndreptându-se în altă direcție. Acum bărbosul îl observase și bănuind că au aceeași destinație se grăbea să îl ajungă din urmă. E bine să aibă un tovarăș de drum pe cei câțiva kilometri pe care-i mai avea de parcurs. Iar tânărului pescar nu-i displăcea ideea de a avea totuși un camarad pe malul apei. Mai ales unul de calibrul bărbosului. Singurătatea nu este întotdeauna generatoare de siguranță. Ca urmare, încetinește așteptând să fie ajuns din urmă.

– Tot la MApN mergeți? întrebă bărbosul gâfâind ușor în încercarea de a-și recăpăta suflul normal.

– Tot. Dar nu știu dacă o să ne lase să pescuim astăzi. E luni și în mod normal nu se pescuiește.

– Ne lasă. Eu am mai fost luni. Dacă am fost duminica în gardă am venit luni la pescuit. Nea Ion îl cheamă pe paznic și te înțelege. A lucrat și el în armată. La ce unitate sunteți?

– Nu lucrez în armată dar am abonament aici. Și eu am lucrat duminică și nu am când să mai vin.

Discuția se încheagă pe măsură ce se apropie de lac și se simte din ce în ce mai mulțumit. Bărbosul pare un pescar care cunoaște balta mai bine și este hotărât să se țină după el. O găsi un loc în apropierea lui în așa fel încât să nu-l deranjeze. Ba este posibil chiar să aibă multe de învățat.

Lacul pare îngropat undeva în mijlocul câmpiei și până nu ajungi foarte aproape nimic nu trădează prezența lui. Drumul, păstrat pentru accesul utilajelor agricole, pleacă din șosea și se întinde de-a lungul bărăganului fără nici o denivelare până în clipa în care totul dispare aproape brusc. O imensă surpătură dă la iveală un peisaj feeric. Un ochi de apă, rotund ca o lună plină răsfrânge spre cer o gură de rai. Este doar un prim braț al lacului care, punctat din loc în loc de flori de nufăr, se expune pe câteva hectare, înconjurat de stuf, papură și sălcii bătrâne și găunoase. O iarbă verde și bogată acoperă malurile chemându-te să-i cunoști moliciunea și să te lași pradă tentației de a te tăvăli ca un copil. Cîțiva plopi drepți se înșiră de-a lungul unui canal acoperit de lintiță și nuferi galbeni. Bogăția florilor îți taie răsufierea și numai zgomotul lișițelor și rațelor sălbatice zburătăcind grăbite să se ascundă în stufăriș te trezesc din reverie. Canalul duce de la ochiul rotund spre bălțile cele mari, adevărate. Acolo se pescuiește acum, în inima verii. Ochiul, așa îi spune toată lumea, are apa mică și este bun numai primăvara devreme. Iar pe canale e bine sa-ți aduci

copiii la oblete și roșioare, dar tot primăvara, când sufletul te cheamă la prima întâlnire cu iarba. Tânărul se oprește și privește în urmă la drumul ce coboară într-o pantă destul de abruptă spre lac. Niciodată nu reușise să înțeleagă cum, cu numai douăzeci de pași în spate, nimic din această splendoare nu poate fi văzut. Nici măcar vîrfurile plopilor.

În apropierea apei drumul se desparte urmând malurile ochiului, cu suișuri și coborâșuri, după cum îl așterne surpătura uriașă. În lungul canalului el se depărtează sau se apropie de luciul apei ferind mărăcinișuri sau limbi de iarbă înaltă sub care ghicești terenul mocirlos. Salcâmi scorburoși și corcoduși plini de rod țin umbră drumului, pustiu în aceste ore tinere ale dimineții.

Lacurile cele mari, trei la număr sunt imense, având și plauri plutitori pe ele. Nu puțini au fost cei care, venind prima dată pe baltă s-au așezat pe plaurii proptiți în mal fiind nevoiți să strige după ajutor când vânturile pornite din senin i-au dus în mijlocul lacului. Pentru că, de fapt, lacurile cele mari sunt unul singur, răsucit și gătit în trei întinsuri cu adâncimi de speriat în care trăiesc adevărați monștri. Dacă ai răbdare să-i ascuți pe cei care pescuiesc de mulți ani pe lac, afli că nu poate fi năvodit foarte bine având izvoarele lui, copaci scufundați și gropi mari și multe care nu se golesc și din care cei ce le cunosc pescuiesc în fiecare an balauri ce înfierbântă imaginația novicilor.

Un cer albastru, fără nici un nor, se răsfrânge în oglinda lacului, iar razele soarelui, ridicat ușor deasupra orizontului, încep să usuce roua dimineții ce le umezise până atunci pantofii. Unduirile ușoare ale apei sparg lumina soarelui în puzderie de diamante prevestind o vreme fără vânt. Îi așteaptă o zi foarte caldă, așa că încearcă să-și aleagă locurile de pescuit astfel încât să aibă, măcar prin apropiere, umbra vreunei sălcii sau a unui salcâm. Malul lacului este pustiu și bucuria unei astfel de zile le umple sufletul.

Bărbosul se oprește la marginea unui stufăriș de unde are acces la toată întinderea lacului. Malul este bătătorit de pescarii ce mai adăstaseră pe acolo, iar în spate, marginea surpăturii este acoperită de tufe de măceși. Tânărului îi plăcuse locul, îl ochise de departe dar mai erau destule altele. Își găsește unul la fel de frumos la vreo treizeci de metri distanță, tocmai bine ca să nu se încurce între ei. Până să-și despacheteze sculele, bărbosul aruncase deja două lansete, semn că avea cu adevărat mai multă experiență. La vremea aceea el de fapt era mai mult un undițar, iar lansetele le folosea doar ca o alternativă, pentru că nu avea răbdarea necesară să stea cu ochii priponiți pe bambine. Și vibrațiile vergii la o captură frumoasă nu pot fi echivalate cu nimic. Din păcate timpul schimbă multe. Și locuri și oameni.

O zbatere de ape îi captează brusc atenția și se dă în spate câțiva pași pentru a putea vedea mai bine ce se petrece pe domeniul bărbosului. Concentrat, acesta tocmai apropie

de mal un pește care simțind apa mică se zbate cu ultimele puteri.

– O, dar este un pește frumușel, comentează cu ușoară invidie tânărul. Eu încă nu am reușit să-mi întind toate sculele.

– Nu e cine știe ce. Un caras la kil. Dar sunt și mai mari pe aici. E frumos, dar eu aștept niște crapii. Sunt aici crapii de poveste.

– La ce l-ați luat?

– Ei, obișnuit. La râmă.

Nu era adevărat, văzuse că nu râmă avea în ac dar simțind și nota de falsă modestie din glasul bărbosului se gândi că nu are rost să insiste. Dacă acesta va vrea să-i spună ceva îi va spune până la urmă. Și la ce-i folosea să afle dacă tot nu are o astfel de momeală? Așa că renunță la ideea de a fi insistent și aruncând încă o privire pe furiș spre mâinile bărbosului se întoarse la locul său. Captura văzută îl făcuse să-și schimbe planul gândindu-se că, în sfârșit ar putea avea și el ceva succese la lansetă. Avea o vargă aruncată în apă, o va păstra pentru a se distra cu plevușcă sau caras mic și va pregăti cele două lansete pe care le adusese cu el. Sigur, va munci cu momelile pe care le pregătise de acasă, mai potrivite pentru vergi dar nu se știe niciodată ce surprize poți avea. I se mai întâmplase să prindă crăpceni la capete amărâte de râmă. Mai aruncă un pumn de mămăligă în jurul plutei plantată în stânga lui aproape de păpuriș și începu să monteze lansetele.

Soarele se ridicase destul de sus și reflexele lui pe fața apei începuseră să-l deranjeze așa că își puse ochelarii de soare. Prinsese până acuma câțiva baboi pe care-i aruncase înapoi în apă convins că trebuie să prindă și el ceva mai mare. Apoi schimbase acul undiței cu unul mai mare sperând că astfel nu va mai fi necăjit numai de pești mici. Și momeala de pe lansete o schimbase de două ori contrariat de liniștea absolută de care acestea aveau parte. Bărbosul mai prinsese între timp doi carași la fel de mari și el alergase de fiecare dată, ca un copil, să-i vadă și să afle ceva din secretele acestuia. Se convinsese că nu pescuia cu rămă. Sau nu numai cu rămă pentru că pe ace mai zărise ceva dar nu se simțea în stare să insisite.

Zgomotul păpurișului îl făcu să se ridice brusc și să-și arunce ochii către undița așezată pe păpurișul din apropierea malului. Vîrful acesteia trepida ușor iar pluta dispăruse sub luciul apei. O prinse în mîna dreaptă și înțepă scurt și hotărât. Simți o opoziție neașteptată, așa cum nu mai simțise niciodată în viața lui de pescar. Vîrful undiței se curbă iar firul începu să șuiere, întins la maximum. Emoția îi răpise orice urmă de rațiune. Ținea de vargă, golit de gînduri, privind cum firul pornește spre stînga sa, în fața păpurișului și se simțea incapabil de replică. Strîngea undița în mîini de parcă toată viața sa ar fi depins de asta. Un zgomot sec și eliberarea bruscă a vergii îl anunță că totul se terminase. Picioarele înmuiate de tensiune îl așezară pe iarba malului. Abia acum simțea cum îi bate inima, abia acum avea timp

să-și dea seama ce se întâmplase. Îi venea să plîngă deși știa că șansa de a fi prins pește era zero. Undița lui era pregătită pentru baboi. Cu un pic de efort și pricepere ar fi scos cu ea un pește mai mărișor, dar pe acesta cu niciun chip. Fusese un pește mult prea mare și când trăsese de undița simțise că trage de un perete. Monstrul plecase cu toată linia, luând cu el ac, plumbi, plută și fir. Totul. Zmulsese firul din varnișul cu care era fixat pe spic și plecase fără ca măcar să poată să-l vadă.

Cu picioarele încă tremurînd, de furie, de emoția gîndului la ceea ce ar fi putut să fie, se duce întins la bărbos și-i arată varga.

– Domnule, ai dreptate. Aici sunt pești mari. Ia uite ce am pățit...

– Se mai întâmplă, răspunde acesta după ce aude toată povestea. Eu ți-am spus că sunt pești mari și trebuia să fii pregătit. Fă-ți o linie mai solidă, continuă el privind cu scepticism totuși povestea.

Nu prea îi venea să creadă că acum, în august, crapii cei mari vin în mal. Și cum adică, nu vine nici unul la sculele lui și trag de o picătură de mămăligă atârnată de o vargă rusească de fibră. Se mai uită o dată la varga tânărului. Vargă solidă. Le știa foarte bine, le puteai cumpăra, cu puțin noroc de la moldovenii care vindeau duminica în piață. Nu erau scumpe și erau chiar foarte bune pentru posibilitățile vremii. Puțin cam grele dar solide.

– Pune un fir mai gros și un ac mai mare. Cine știe poate mai vine. Și nu mai lega firul de spic. Este o soluție bună pentru peștii mici dar acum leagă-l de al doilea segment. Sau chiar de al treilea.

Întors la locul lui tânărul își mai verifică o dată lansetele la care nu mișca nimic și începu să-și monteze o nouă linie la vargă. Fir mai gros, plută, forfat și un ac mai mare. „Ia sa vă dau eu o momeală mai serioasă. Să vedem ce se întâmplă?” Acul este acoperit cu o bucată de mămăligă, frământată cu pâine, mare cât o boabă de fasole. „Aut Caesar aut nihil” se surprinde el gândind melodramatic. Mămăliga pliciuiește apa în fața păpurișului iar pluta își ridică antena tremurând ușor sub greutatea plumbului ce își caută locul. Un alt pumn de mămăligă urmează firul umplând apa de mici cercuri și de arome îmbietoare.

Timpul trece greu când nu ai prea multe de făcut. De aproape două ore nu avusese nici o mișcare. Nici la lansete nici la vargă. Schimbase mămăliga de câteva ori, își mâncase sendviciul cu brânză și se gândea cât să-l mai lase pe cel cu șuncă, se dezbrăcase în slip iar acum chiar îl bătea gândul să facă o baie. Nu apucă să zăbovească prea mult asupra acestui gând pentru că pluta undiței, imobilă de atâtea ceasuri, începu să se deplaseze ușor în lungul smârcului de papură. Știa că la cât de mare era momeala din ac nu putea să fie vorba de joaca unui pește mic. Apucă varga cu amândouă mâinele și înțepă ferm și plin de hotărâre. De data asta îl păcălise, era pregătit și peștele va ajunge pe mal. O

zbatere cumplită de ape, stropi azvârlți în toate părțile, o coadă imensă de pește dispărând în adâncuri și firul atârnat inert. Pluta, pierdută între cele două ceruri se leagănă ușor ironizându-l. „S-a dus. A plecat și nici măcar n-am apucat să mă dumiresc despre ce e vorba.” Nu mai are nici puterea de a regreta. Stă și privește în gol la firul căruia îi lipsește forfatul.

– Domnule ți-am spus să-ți faci o linie solidă! comentează bărbosul. Scurta luptă fusese suficient de zgomotoasă ca să fie auzită de acesta și împins de curiozitate venise să vadă ce s-a întâmplat. Astăzi este ziua dumitale și dacă nu știi s-o folosești nu te mai întâlnești cu alta. Uite dacă erai pregătit cum trebuie aveai acum doi pești serioși. Rar se întâmplă să te caute crapii pe tine cum ai pățit dumneata azi. Vino să-ți aranjez eu un fir să vedem ce se mai petrece.

Mai mult târându-se, se îndreaptă spre bărbos. Este plin de scepticism, descurajat și are impresia că tot efortul este zadarnic. „Asta a fost. Câți pești să se mai roage de tine să-i scoți pe mal. Că doar n-o fi o baltă cu pești sinucigași.”

– Uite aici un fir Tortue de 0,35. Leagă-l de tronsonul trei și acul ăsta la capătul lui. Fără forfat și fără nici un fel de altă șmecherie. Un singur fir și acul ăsta solid. Vezi că este foarte ascuțit. Dacă îl înghite se prinde singur tu trebuie doar să-l scoți. Du-te și mai încearcă.

Căldura amiezii îl toropise și se gîndea că ar trebui să înceapă să-și strângă lucrurile. Ca de fiecare dată strânsul

durează mult mai mult decât desfăcutul sculelor și nu ar vrea pentru nimic în lume să piardă cursa de ora două. Ar însemna să stea până deseară la opt și în amorțeala asta cumplită nu ar mai fi nici o plăcere. De frica soarelui prea puternic se îmbrăcase de mult așa că nu-i mai rămăsese decât să strângă sculele și să le împacheteze. Una câte una lansetele se așezară în husă. Gândul la drumul cel lung, de unul singur, prin arșița bărganului nu-i făcea prea mare plăcere. „Ia să văd nu vine și barbosul acasă?” Se ridică și merge până la bărbos mânat și de curiozitatea de a vedea ce capturi mai reușise acesta.

– Nimic. De câteva ceasuri totul e mort. Aș face o baie.

– Eu plec. E prea cald, nu cred să mai miște ceva până diseară și nu are rost să mai stau. Mai rămâneți pe baltă? Dacă vrem să prindem autobuzul de prânz trebuie să plecăm într-o jumătate de oră.

– Cred că plec și eu. Hai că încep să strâng.

Întors la locul lui tânărul aruncă o privire în jur. Rucsacul deschis și husa desfăcută stau așteptând încă ceva. Inima începe să-i bată cu putere. Undița! Unde e undița? O lăsase așezată pe păpuriș, cum a stat toată ziua. Nu apucase să o strângă înainte de a discuta cu bărbosul. Cuprins de panică privește mai atent în jur. Pustiu. Tot malul este pustiu, doar în depărtare, în curbura bălții, un grup de puști se scaldă. Aleargă pe taluzul din spatele său în speranța că va avea o vedere mai amplă a lacului. Nimeni în apropiere.

Cuprins de furie privește în toate părțile încercând să-l zărească pe cel care îi furase undița profitând de neatenția lui. Mai auzise de astfel de întâmplări deși nu fusese martor la nici una. Dar pentru nimic în lume nu credea că i s-ar putea întâmpla și lui așa ceva. Mereu se considerase prevăzător.

– Domnule, strigă el de sus către bărbos. Domnule, a fost cineva pe aici cât timp am stat noi de vorbă?

– Nu. N-am văzut pe nimeni. Da de ce?

– Mi-a dispărut undița de pe mal.

– Cum adică ți-a dispărut undița? Nu avea cum. N-a fost nimeni pe aici de dimineață.

– Ba da! Nu mai e aici. Cred că a luat-o cineva cât am stat noi de vorbă și nu am fost atent. Era așezată pe păpuriș.

– Ia bagă-te repede în apă și caut-o pe lângă mal. Poate s-a agățat vreun pește și a tras-o în apă. Dacă e așa nu fuge departe cu ea că e grea. De obicei se înfinge în rădăcinile de lângă mal. Caut-o atent.

Scotocitul în apa de aproape doi metri nu are nici un rezultat. Din ce în ce mai convins că a fost prădat tânărul renunță la orice speranță. Bărbosul își strânsese și el tot calabalâcul și se pregătea să se îmbrace. „Bună afacere am făcut azi. Parcă m-a bătut soarele în cap. Păcat, că era o undiță bună.” Bătea din picioare așteptându-l pe bărbos să se îmbrace și sperînd că astfel va scăpa de nervi.

– Hei! Alo, domnule! Ați pierdut cumva o undiță?

Avea impresia că cineva își bate joc de el. Sus pe taluz, doi puști desculți și înnegriți de multele zile de joacă și muncă în soarele puternic îi făceau semne.

– Da. Ai văzut pe cineva cu ea?

– Nu, n-am văzut pe nimeni. Da' dacă ați pierdut o undiță galbenă e acolo una, în mijlocul bălții.

Nu-i venea să creadă că e adevărat. „Ăștia știu cine mi-a furat-o și rîd de mine. Vă aranjez eu, derbedeii dracului!” O luă la fugă în sus pe taluz dar, spre surprinderea lui, puștii nu se mișcă arătând în continuare cu mâna spre un punct îndepărtat din mijlocul bălții. Se opri lîngă ei, își puse mâna streășină la ochi și privi în direcția arătată. Undița, greu vizibilă din cauza soarelui, plutea pe apă părănd a se mișca foarte ușor.

– E departe ? întrebă bărbosul care auzise toată discuția.

– Destul de departe. În față, în mijlocul bălții, către plopul de pe malul celălalt.

– Hai că mă duc eu după ea. Tu ești deja îmbrăcat și oricum vroiam să fac o baie. Stai acolo și dirijează-mă că eu din apă nu am cum s-o văd.

Dirijat de pe mal de un cor de voci bărbosul se apropie încet de vargă. Celor trei de pe taluz li se mai alăturaseră câțiva puști, opriți din drumul către masa de prînz de inedita întâmplare, așa încât vocile aveau consistență. Curiozitatea puștilor era mai mare decât foamea

și nu se simțeau capabili să se opună unei astfel de tentații. Putea să fie ceva deosebit de interesant.

– Aha, gata o văd și eu! exclamă bărbosul. Înota de câteva minute bune și se simțea o ușoară oboseală în glasul lui. Da să știi că peștele e pe ea! Fuge de mine cu undiță cu tot! Parcă mă simte.

Vocea lui se auzea destul de slab pe mal dar suficient încât cei de acolo să-și dea seama ce se petrece. Priveau la cursa din mijlocul lacului ca la un spectacol ciudat. Bărbosul înota doi trei metri spre undiță și acesta aluneca ușor pe apă depărtându-se cu aceeași distanță. Părea un joc ce va dura foarte mult și tânărul își făcea probleme gândindu-se cât va rezista pescarul în apa adâncă de câțiva metri. Parcă auzindu-l acesta face, cu un efort deosebit, un mic sprint și reușește să prindă varga plutitoare. Un strigăt de bucurie izbucnește din micul grup strâns pe taluz. Plin de mulțumire tânărul privește cu drag la barba ce se vede deasupra apei apropiindu-se de mal. Cursa de prânz s-a dus dar cel puțin se întoarce acasă cu toate sculele.

– Dom'le să știi că e mare! E foarte mare. Abia reușesc să trag de el. Dacă îl scot îl împărțim, negociază bărbosul din mijlocul apei.

„Trebuia să spui asta de la început și atunci poate intram eu în apă după el” gândește tânărul dar situația nu-i mai lasă loc pentru alternative.

– Sigur că da.

Bărbosul se apropie încet de mal. Se vede că face eforturi mari deși peștele nu se zbate în mod vizibil. E încă în apă adâncă și probabil se simte în siguranță. Tânărul asistă la efort întrebându-se cât adevăr e în spusele bărbosului. Varga nu pare să suporte o solicitare deosebită. Arcuirea ei este mică și firul nu pare să fie foarte tensionat. Înotând pe spate, cu undița într-o mână, pescarul cucerește metru cu metru. Încă nu atinge fundul apei și oboseala începe să se facă simțită. Ar vrea să se odihnească dar nu are cum. Trece undița dintr-o mână în cealaltă încercând să împartă efortul. În sfârșit, cu vârful degetelor simte solul mult așteptat. Încă două – trei secunde de efort și poate sta cu picioarele pe teren ferm. Acum începe lupta.

– Gata! L-am adus la mal. Da să știi că este foarte mare. Ai avut noroc că ți-a furat undița. Acum e bine înțepat și obosit. Dacă îl zmuceai tu de pe mal Trece undița dintr-o Trece undița dintr-o îl pierdeai și pe ăsta. Nu aveai șanse cu el. Să vedem ce facem acum.

Bărbosul se apropie pas cu pas de mal. Trupul lui masiv iese încet de sub povara apei până la gât, apoi până la piept și pînă la brâu. Curiozitatea a adunat toți privitorii pe malul lacului ca la un spectacol. Copiii priveau cu ochii măriți de nerăbdare convinși că asistă la nașterea unei povești ce va înfierbânta din nou imaginația pescarilor cel puțin pentru o vară. Așteptarea apasă greu și tensiunea este la maximum.

– Cât e de mare mă? Ce balaur e acolo?

– Taci bă că nu se vede încă nimic. Mai trebuie obosit.

Oscilînd între bășcălie și sfaturi, auzite și ele de de la alții, toți așteaptă să-l vadă pe bărbos continuându-și drumul până pe mal. Dar apa până la brâu e deja destul de mică încât să trezească instictele peștelui. Brusc varga se curbeaza și firul începe să șuiere. Luat pe nepregătite bărbosul este cît pe ce să scape undița din mână dar se redresează în ultima clipă. O liniște bruscă se lasă pe mal și zgomotul scos de guta solicitată la limita rezistenței îi pune pe toți pe gânduri. Se pare că nu e loc de bășcălie. Sub ochii puștilor se dă o luptă adevărată, iar animalul de sub luciul apei nu e nicidecum un crăpcean dinainte condamnat. Vîrful ridicat spre cer al undiței se apleacă din ce în ce mai mult spre fața apei iar firul zbârnăitor se întinde ușor către larg. Gâfâind, bărbosul coboară undița spre luciul bălții făcând un pas în lateral astfel încât curbura vergi se mută, aproape pe nesimțite, pe orizontală. Peștele, care pusese aproape toată forța lui în fir, simte din nou elasticitatea undiței care a preluat tensiunea. Se întoarce într-o parte cu o mișcare lentă dar plină de fermitate descriind un arc de cerc larg în jurul pescarului care face, la fel de ușor, un pas în spate, spre mal. Nici una din încercări nu are sorți de izbândă. Bărbosul rămâne în apa adîncă până la brâu neântrezărind nici o posibilitate de a se apropia, cel puțin pentru moment, mai mult de mal. Peștele simte și el că forța ce-l reține e prea mare pentru a putea scăpa acum. Pescarul știe că, lipsit de

proprietățile de recuperare și elasticitatea unei lansete, lupta va dura mult și succesul ei va depinde de calitatea firului.

– Am fost inspirați că am legat firul de al treilea tronson. Dacă îl prindeam de vîrf varga era ruptă de mult. Acul e tare și firul e foarte bun așa că s-ar putea să avem noroc și să-l scoatem. N-aș fi crezut pentru nimic că la undiță poate veni un asemenea pește. Nu mulți au norocul pe care l-ai avut tu azi.

– Hai domnule, cât de mare poate fi de te muncești așa cu el?

– Știi ceva? Ia dezbracă-te și vino în locul meu că am obosit. O să ai ocazia să simți cât e de mare. Cel puțin zece kilograme.

Un murmur străbate grupul de copii o dată cu vorbele bărbosului. Dezbrăcat, tînărul intră în apă luând cu mîini tremurînde undița din mâinele celui alt. Nu vrea să arate cât este de emoționat așa că încearcă să vorbească într-una ironizîndu-l ușor pe bărbosul prăbușit pe mal. Dar forța de sub apă e copleșitoare. Cu o plăcere pe care nu încearcă de fel să o ascundă tînărul simte vibrațiile vergii în palme și încearcă să ghicească ce se ascunde în fața lui. Experiența redusă nu-i permite să facă nici un fel de ipoteze. Renunță la orice fel de gânduri concentrîndu-se asupra mișcărilor peștelui încercînd cu dificultate să-l țină permanent sub arcuirea vergii.

Peștele se plimbă într-un larg arc de cerc, de la dreapta la stînga și înapoi, limitat de lungimea undiței, într-

un ritm imperturbabil de metronom. Forța lui înmoaie repede brațele celor doi pescari care s-au schimbat deja de câteva ori. Pe mal spectatorii s-au înmulțit. Unul dintre puști a dus vestea pe câmp și împinși de curiozitate li s-au alăturat câțiva tractoriști aflați la muncă, bătrâni și chiar vreo două gospodine venite la spălat de rufe. Spectatorii s-au împărțit în două galerii, ca la un meci adevărat, unii fremătând de câte ori peștele pare a reuși să îndoiaie brațele pescarilor, ceilalți părând cuprinși de frenezie când unul din cei aflați în apă reușește să se retragă spre apa până la genunchi. Rupti parcă de realitate cei trei sunt însă prea concentrați în lupta lor încât să-i mai bage în seamă.

Sfârșitul pare a veni pe neașteptate. Un freamăt de admirație izbucnește din piepturile celor aflați pe mal și imediat, în fața pescarilor ușor surprinși, peștele se ridică singur la suprafața apei. O umbră, mult peste un metru lungime, se ridică dinspre fundul lacului scoțând la aer o gură în care ar încapa ușor pumnul bărbosului. Tânărul, aflat la serviciu, simte picioarele înmuindu-se dar în același timp un glas interior îi strigă să profite de moment. „Acum trebuie să-l ții cât mai mult cu gura afară! Pompează-i aer!” Ce ușor de spus. Fără nici un efort, peștele coboară sub vâlul apei. O mulțime de inimi bat acum mai repede și pentru toți e limpede că legenda ce se va naște, indiferent de finalul ei, e una cu viață lungă. Și până la sfârșit mai este mult.

Pe mal bărbosul înjură de zor, într-un repertoriu bogat și colorat. „...lui dă pește!” Gospodinele pun mâna la gură iar puștii încep să rădă zgomotos.

– Am încurcat-o. Da am încurcat-o rău de tot. N-avem minciog!

– Cum adică n-avem minciog? întrebă tânărul. La mine în husă e unul și chiar și dumneata aveai unul mai devreme.

– Degeaba. Le-am văzut. Sunt mici amândouă. Nu încape nici jumătate din pește în ele. Ce dracu ne facem ? ... lui dă pește! De când i-a auzit pe puști râzând nu mai spune tare decât finalul înjurăturii.

Acum când simțeau că s-ar putea apropia de final se loveau de o astfel de problemă elementară dar insolubilă. Minciogurile lor nu-i făcuseră niciodată de rușine dar nici nu avuseseră de a face cu pești de un metru. Câțiva puști pornesc în goană pe mal. Nu e zi de pescuit dar ei știu că, ascunși prin păpurișuri, pe malul lacului mai sunt câțiva localnici bătrâni veniți și ei să-și încerce norocul. Efortul e însă zadarnic. Nimeni nu e pregătit pentru astfel de capturi.

– Trebuie să-l obosim și să-l luăm în brațe, să-l săltăm pe mal.

– Are un metru. Cum crezi că poate fi luat în brațe și aruncat pe mal? Țsta-i ten nu e crap. Te răstoarnă numai când îl atingi și nici nu avem cum să-l aducem la apa mică. Trebuie să-i facem ceva acolo. Nu va veni la apă mai mică de juma de metru.

Efortul comun îi apropiase. Se tutuiau ceva mai de multă vreme dar tânărul abia acum sesiză acest lucru. De fapt i se părea ceva firesc. Continuau să-și facă planuri trecând undița de la unul la altul și așteptând să vadă peștele obosit. Deocamdată cei care păreau a obosi erau ei. Dar faptul că peștele mai ieșise de câteva ori la suprafață îi făcea să spere tot mai mult că vor reuși. Trecuseră aproape trei ore de când bărbosul pornise înot după undiță dar pe mal publicul stătea răbdător de parcă plătitise bilet.

– Ai un cuțit mai mare la tine? Nu un briceag, un cuțit mai mare, mai solid.

– N-am. Nu umblu cu așa ceva la mine. Da la ce-ți trebuie? întrebă tânărul.

– M-am gândit la ceva. Aș putea să mă apropiu de el și să-i înfig cuțitul în burtă. Nu o să moară din asta dar o să sângereze și o să-și piardă din putere. Și atunci poate reușim să-l aducem la apa mică și să-l aruncăm pe mal.

– Nu știu dacă e posibil. Nu cred că o să te poți apropia de el.

– Dacă tu îl ții bine aș putea. Nu văd o altă soluție. Țasta se învârte în jurul nostru până mâine.

De sus de pe taluz, un tractorist care auzise discuția se apropie cu un cuțit țigănesc. Cu lama lungă și mânerul turnat din aluminiu, cu cioc de șoim la capăt, părea o armă redutabilă. Bărbosul îl cântărește în mână mulțumit și intră în apă pregătit parcă pentru un ritual păgân. Prinde în palmă firul undiței și ghidându-se după el se apropie cu pași mici și

înceți de pește. Acesta înoată la fundul apei și bărbosul își dă seama că nu are cum să se aplece până la el așa încât, trăgând încet de fir în sus, încearcă să-l ridice spre suprafață. În apa tulburată de lupta îndelungată peștele pare să asculte de tracțiunea ce se exercită asupra lui și încet, centimetru cu centimetru, se ridică continuând însă deplasarea în arc de cerc în jurul tânărilor care-l manevrează din undiță. Bărbosul se lasă în genunchi, cu apa până la gât, cu brațul drept coborât sub apă, pregătit pentru lovitură, urmărind cum arcul de cerc descris de pește se apropie de el. Întinde mâna stângă ținând între degete firul de nailon în timp ce tânărilor, cu gura întredeschisă, așteaptă lovitură uitând să mai respire.

Șocul întrece așteptările tuturor. O volburare imensă de ape, un plesnet cumplit și bărbosul cade într-o parte dispărând cu totul sub ape. Se ridică imediat în picioare ștergându-și ochii cu dosul palmei. Are încă în mână cuțitul cu care nu apucase să lovească. Păzit de un Dumnezeu al peștilor monstrul îl simțise și împins de o forță de care nu-l mai credeau capabil se întorsese din drum cu o bruscă lovitură de coadă. Undița părea gata să plesnească sub tracțiunea firului al cărui zbârnâit se auzea până pe mal. Brațele tânărilor tremurau sub efortul de a întoarce peștele din drum. Dar acesta era hotărât să pună capăt chinului așa că după ce mai făcu o jumătate de arc se întoarce cu botul spre larg. Trei ore se învărtise în jurul celor doi pescari, acceptând, nici ei nu știau de ce, acest joc de-a plimbatul la

stânga și la dreapta fără să încerce măcar o dată să tragă spre largul lacului, spre apa cu adevărat adâncă.

Acum o pusese pe coamă, cum le plăcea lor să spună și, trăgând cu forță de fir, se îndepărta ușor de mal. Tânărul încearcă cu disperare să păstreze arcuirea undiței dar simte cum mâinile sale cedează treptat copleșite de puterea din fir. Se roti ușor spre dreapta, apropiind vârful vergii de apă într-o încercare disperată de a întoarce animalul din drum. Peștele însă nu mai ținea cont de nimic. Părea că într-adevăr el fusese cel ce se jucase cu ei atâta vreme și acum se plictisise. Arcul undiței se micșorează tot mai mult și linia vergii se întinde în continuarea firului. De la ac până la mâna ce ține varga o singură linie tremurândă. Un singur fir desparte viața de moarte. Elasticitatea dată de curbura undiței a dispărut și totul stă acum în rezistența firului. Îl încearcă ideea de a da drumul din mână vergii, să lase peștele să plece din nou cu undița după el. Peste câteva minute varga va ieși iar la suprafață și vor relua lupta de la capăt. Peștele va fi mult mai obosit și șansele lor ar fi mai mari. De pe mal sfaturile spectatorilor trec pe lângă el fără să le audă cum nu aude nici strigătele bărbosului. Vede doar firul întins la maximum și aude doar șuieratul acestuia. Se simte izolat brusc de lume, convins că acum totul stă în priceperea lui.

Peștele s-a luptat mult și cu curaj, poate chiar cu un dram de șmecherie, iar acum punea în această încercare ultimele lui rezerve de forță. Oare n-ar merita o șansă? Un pește de dimensiunile lui nu e gustos iar ideea de a-l împărți

cu bărbosul îl deranja în mod evident. Nu fusese niciodată un „pescar industrial” dar nici sportivitatea nu-l dăduse afară din casă așa că se simți surprins de gândul ce-i trecuse fugar prin cap. Ar vrea să-l mai vadă măcar o dată. Să-l ridice din nou la suprafață să-l poată admira în toată splendoarea lui. Să-l poată cântări! Se proptește din nou în cotorul vergii încercând să-i întoarcă vârful spre mal. Un plesnet abia perceptibil îi întrerupe brusc toate gândurile. Are nevoie de câteva secunde până să priceapă că totul s-a terminat. Stă împietrit și privește spre largul apei, acolo unde ar trebui să fie acum peștele, încercând să ghicească drumul acestuia. Nu aude strigătele de pe mal, împărțite între urale de bucurie și suspine de regret. Nu aude nici reproșurile bărbosului. Nemișcat, privește luciul apei încercând să-și închipuie câți monștri mai sunt acolo și de câte ieșiri mai are nevoie pentru o nouă întâlnire. Simte cu mirare că nu-l încearcă nici un fel de regret. „E bine. Așa trebuia să fie și totul a fost frumos. Da’ și dacă reușeam să-l prindem! Cât s-ar fi vorbit de noi.”

Spectatorii s-au împrăștiat grăbiți să ducă povestea în sat. Vor avea de povestit celorlalți pescari toată vara. Și bărbosului i-a trecut supărarea iar acum se pregătesc de plecare. Cu ceva noroc o să găsească un autostop până în oraș, să nu fie nevoiți să stea aici până diseară. Simțeau amândoi că ziua de pescuit se terminase și nimic interesant nu se mai putea întâmpla. Umblau totuși cu umerii aplecați ca după o grea înfrângere, vorbind aproape în șoaptă.

– Știi la ce mă gândesc? izbucnește bărbosul cu o voce de clopot. Cum dracu căram noi mastodontul ăla. Cine ne primea în mașină cu el în spate? Cu câte o jumătate de pește.

Se priviră o clipă în ochi încercând să-și imagineze situația. Un hohot de râs îi cuprinde scuturându-le umerii și eliberând brusc toată tensiunea acumulată în atâtea ore. Urcară cu pasi mici taluzul malului spre drumul plin de praf. Sus bărbosul se mai întoarce o dată spre lac prinzându-l pe tânăr după umeri.

– A fost o întâmplare frumoasă. Să n-o uiți. Iar peștele ăla stă mai bine acolo unde-i acuma. Mai uită-te și tu o dată la balta și la cerul ăsta să le ții bine minte. Pentru că despre ziua de azi o să povestim toată viața.

CUPRINS

Prefață / 7

Un fel de ... Cuvânt înainte / 11

Lunea cu crapi / 15

Lecție cu cleni / 41

Expediția de miercuri / 57

O zi și-o noapte de călătorie / 69

Cărășelu' ca purcelu'! / 87

Un week-end la baba rada / 101

Carașii zburători / 151

